

julij 2014

Pacifik 2014

Vanuatu

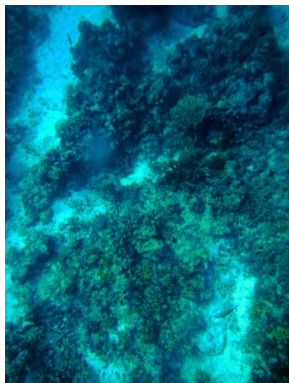
1. julij 2014, torek

Emae - Epi

Vesna se poskusi kot podvodna fotografinja. In ker ne sme v vodo, to naredi tako, da fotič naveže na špagico, nastavi samosprožilec, fotič s štrikcem kar iz kokpita potopi nad korale in počaka, da se samosprožilec sproži. Voila! Pa imamo tudi podvodne fotke. Pa se kmalu naveličava tega početja in izplujeva.

Z nekaj vozli krmnega vetra plujemo na metuljčka. S hitrostjo tudi nekaj vozlov. Podlaga je skopnela na dober meter in to pomeni, da rolanja skoraj ni in jadra ne opletajo. Prijetno je biti pod tendo, ki ščiti pred močnim soncem. Morje ima že 29 stopinj. Bereva in delava. Net je tudi sredi morja. Situacija je popolnoma enaka, kot na Jadranu. V vseh pogledih enaka. Tudi ribe namreč nisva nobene ujela. In tokrat sva lovila, da ne bo pomote.

Lamen Bay na Epiju naju pričaka z dvema barkama na sidru. Prostora je še kolikor si ga srce zaželi. Tudi za ne prav majhen ferry, ki povezuje vse vanuaške otoke. Linijski brod, bi temu rekli nekoč. Pripluje malo pred mrakom in to direktno med nas, že sidrane barke. Mimo vseh, do konca zaliva in nato zabremza (ali pa nasede v plitvem morju v mivki, kaj pa vem), ladijski dingi v vodo in potniki nanj. Pa transfer na obalo, kar na plažo. Ej, pa če to ni za anale, potem pa res ne vem, kaj je. Počasi razumem, zakaj naju je domačin v kanuju, s katerim kar dolgo klepetamo, posvaril, naj imava ponoči prižgano sidrno luč. Midva jo sicer redno prižigava, sva pa bolj ali manj edina, ki to počneva. No, tukaj smo jo prižgali vsi, ko se je ladja pojavila na horizontu.

pritisneš samosprožilec in vržeš fotič v vodo: kakšna slaba tolažba namesto snorkljanja med koralami in ribami :(

domačin mimo privesla in zmenimo se, da nama jutri prinese sadje

zvečer pripelje ferry z ljudmi in blagom

2. julij 2014, sreda

Epi - Malekula

Ponoči se mi je ponudil izjemen pogled. Ko je luna zašla in so v vasi ugasnili generator je nebo na severu rdeče žarelo in osvetljevalo dim, ki se je rdeč, kot kri dvigal v nebo. Ognjenik na sosednjem otoku Ambrymu je deloval s polno paro. Dobesedno. No, tudi brez ognjenikov so vanuaški otoki eni lepših do sedaj. Pravi tropski raj. Bujni tropski deževni gozd se spušča čisto do morja, kjer se velikokrat zaključijo s peščeno plažo in koralnim grebenom v morju. Za naslovnico katerega koli turističnega prospekta!

In Epi ni nič drugačen. Vendar. Midva ga vidi drugače. Na obalo se zdingirava z osnovnim namenom, da obiščeva zdravstveni dom. Health center, kot se skromna pritlična zidana hiša s pločevinasto streho imenuje. Vesnina rana je iz dneva v dan slabše. Sosedje Novozelandci naju podučijo, da je hospital daleč na vrhu hriba in da naj nikar ne hodi peš. Taksista res ni težko najti, težko ga je pa plačati, ker sva spet naletela na oderuhe brez okusa. A što se mora, nije teško. Vendar. Ko bi prej vedela, da je to vsega skupaj kilometer (ok, v rahel breg, a vendar ni pol ure počasne hoje), bi mirno odšpincirala peš. Tako je pa taksist za petminutno vožnjo na kasonu pick-upa pobral trikrat toliko, kot je stal zdravniški pregled z zdravili, injekcijo penicilina, povoji in pol urnim delom vred. Pri zdravniku sva pustila štiri evre. Je pa tale zdravstveni dom resna zadeva, z dvema ordinacijama in celo sobo s posteljami za hospitalizirane paciente. In listki za vrstni red. Vesna je imela številko sedem. Listek je bil tak, za večkratno uporabo. Iz trdega bambusa. Čakalnica pa na travi pred poslopjem. Zdravnica, bolj verjetno medicinska sestra, pa prijazna in razumevajoča ženska, ki Vesni zagotovi, da se bo z dodatno dozo penicilina stvar v nekaj dneh izboljšala. Nekje izbrska celo parafinske obliže in jih da za popotnico. To je dobila nekoč v dar od ene izmed bark, sidranih v zalivu.

Naslednja zadeva po planu je ogled vasice in klepet z domačini. No, plani so vedno zato, da se spremenijo. Ko se pripeljemo do morja, je tam panika. Domačini vlečejo na kopno (nekateri že kar pošteno zalite) čolne. Tako, kot sem prebral opozorilo v pilotu, tako se je zgodilo. Brez opozorila. Val se je začel valiti v zaliv in na plitvem dnu se je v trenutku naredil pravi surfarski raj. Samo, midva ne bi surfala in Vesna si ne bi zmočila noge. Takoj v dingi in nazaj na barko. Z nekaj sreče nama to uspe. Celo brez tega, da bi se bistveno zmočila. Kar pa ne velja za soseda, ki se je spravil na to pot pet minut kasneje. Do kože premočen se pripelje mimo in samo sreči se ima zahvaliti, da je dingi sicer poln vode, a še vedno obrnjen na pravo stran.

Mirno in prijetno sidrišče se je v trenutku spremenilo v nevzdržno rolajoče. Če k temu dodam še, da je onemogočen dostop do obale, je naslednja odločitev popolnoma logična. Dvigneva sidro in že sva na poti v Port Sandwich na Malekuli. Tam je jezero. Pot do jezera je tlakovana z naporno vožnjo. Vala je ogromno, vetra pa malo. Vsega pač ne morem imeti, kaj čem. Kakorkoli, nekje južno mora silovito vleči, vse naokoli je črno in dežuje. Le pri nama je suho. Vsaj nekaj. Nasploh imava z dežjem kar srečo. Kot sem bral potopise (in kot se vidi po bujni vegetaciji) je na Vanuatu dež bolj običajen, kot suša.

Danes nisva lovila in tudi nisva nič ujela. Tako bo v ponedeljek zvečer že cel teden, kar nisem jedel mesa...

3. julij 2014, četrtek

Malekula

Če še do včeraj zvečer nisva poznala dežja, sva ga spoznala ponoči in nato lahko občudovala še cel ljubi dan. Na Vanuatuju je začelo deževati. To niso prijetni tropski nalivi, kjer se v trenutku ulije in na tla padejo enormne količine vode, potem je pa spet prijetno sončno. Tokratni dež je enakomeren in miren, z nekaj vetra. Dovolj, da zaposli vetrnico in hkrati premalo, da jezero ne bi bilo več jezero.

Nič se ne dogaja naokoli, če odštejem, da je sredi dneva priplula in se privezala na pomol že četrta ladja. Toliko jih v enem dnevu nisem videl niti v bolj pomembnih lukah, ne pa v vaškem zalivu nekega manj pomembnega otoka sredi Pacifika. Sidrišče se je dopolnilo tudi s še eno barko, pri vseh pa ostajajo privezani ali celo iz vode dvignjeni dingiji. Na obalo danes ne gre nihče. Manjana. Pa saj je to sidrišče tako mirno, da če že morava kje čakati na boljše vreme, je to idealna izbira.

In, ja, vegetarijanski teden se bo po novem končal šele naslednji četrtek pozno zvečer.

tih deževen dan....le krave in pujsi so bili na plaži

4. julij 2014, petek

Malekula

Dežja ni več, dingijev ob barkah tudi ne. Vsi smo na obali. V yacht klubu - ve se kaj to pomeni po vanuatsko - se pozanimava za zdravstveni dom. Vesnina noga se ne celi po pričakovanju. Slabša se ne več, bolje pa tudi ni. Vesna pokaže rano in buš dohtar iz sosednje barke, Francoz iz Bretonije, takoj začne zdraviti po sistemu zingi-zingi. Prepričan sem, da bo to, plus injekcija penicilina res pomagalo. Vse torej izveva, kje je zdravstveni dom, kako se pride do tja, da tam dela novozelandska zdravnica in še kaj. In greva.

Nekaj časa hodiva skupaj, potem sem jaz v trenutku do grla v blatu in drugi del poti hodi Vesna sama. Zdrs sem sicer preživel brez poškodb, kar pa o snažnosti mojih oblačil ne bi mogel trditi. Pa se vrnem na barko, se preoblečem in za Vesno. Nič ni opravila. Tokratni sprehod je precej daljši od onega na Epiju (in še vedno prav prijeten sprehod - če ne padeš) in na koncu je lep in nov zdravstveni dom. To je vse res. Vendar. V tem zdravstvenem domu ni zdravnika in ni medicinske sestre. Občasno pridejo Novozelandci, praktikanti, volunterji. Ah, ja... Saj je že res, da sva domačine spraševala kje je zdravstveni dom in ne ali je zdravnik tam, a vendar. Kje jim je logika?

Ko se popoldne vrneva do Rocka in njegovega nazovi jotklaba, naju takoj povpraša, če sva našla zdravstveni dom. Ja, sva, samo zdravnika pa ni tam. Ja, seveda ga ni, še nekaj mesecev ga ne bo, proti koncu leta spet pride za en mesec. Ah, ja. Saj ni res, pa je. Bolje, da pustimo to temo na miru.

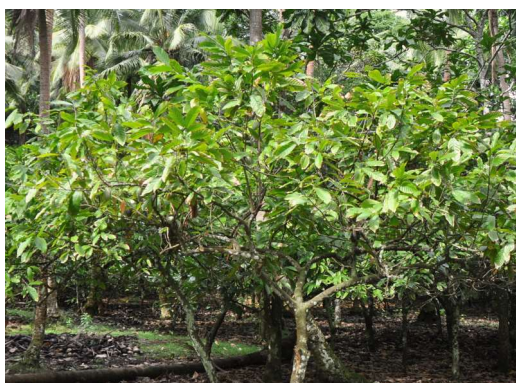
Raje se posvetiva vpisni knjigi, kjer takoj najdeva Srečov vpis iz leta 2011 z lepim žigom "Since 1920". In potem najdeva tudi slovensko zastavico v restavraciji. Družbo ji dela le še nekaj državnih zastav in malo več klubskih. Saj ni čudno, da je Rock kar poskočil, ko sva povedala, da sva iz Slovenije in na izust naštel (skoraj) vse naše bivše bratske države. Dokler nisem videl številnosti zastav, sem bil impresioniran nad njegovim poznavanjem zemljepisa, potem mi je pa postalo jasno, da se spozna v glavnem na Slovenijo, Češko, ZDA in Francijo. Samo na navtične velesile, torej. Tako, kot je bil naučen. Bravo, bravissimo maestro Srečo!

blatna cesta je vodila do večje vasice Lamap

med palmami se pasejo krave in pujsi

kakavovec

domačin mi je odprl zrel kakavov sadež: semena se posušijo in zdrobijo

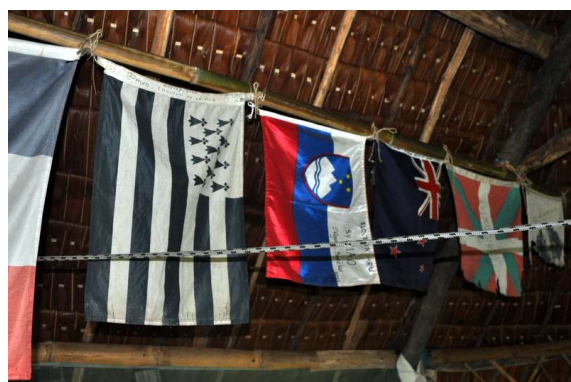
Malekulske kure so skuštrane; jajca dobiti/kupiti je tukaj problem, ker kure spet niso ograjene inkdo ve kje so jajca???

obvestila za jadralske v bislamščini

Tone naju vpišuje v knjigo gostov pri Rocku

Srečova zastava je najlepše ohranjena

jedilnica za morebitne goste pri Rocku

krušna peč katero Rock uporablja za peko kruha oz. večjih bombic

5. julij 2014, sobota

Malekula

Rocku, ki je bil včeraj pretresen nad usodo Ciao, nesem pokazat Srečovo knjigo. Kako si jo ogleduje! Pravo veselje ga je pogledat. Še malo poklepetamo, srečanja s Srečom se spomni do zadnjih podrobnosti, kaj so jedli, kaj so govorili, vsega. Presenetljivo, od tedaj so minila tri leta in na sidrišču pred njegovim yacht clubom se barke menjavajo dnevno. Kar malo sem ponosen, da je Slovenec nanj pustil tako globok vtis.

Če je na Rocka naredil vtis Srečo, je na naju naredila vtis njegova krušna peč. On jo imenuje pizza oven, čeprav v njej peče le kruh. Logično. V tej divjini bi težko dobil sestavine za pravo italijansko pizzo, pomodoro in mozzarella, da origana niti ne omenjam. Iz kasave ali taroja in obložena z bananami pa pica nekako ni pravega okusa. Pred hišo ima sezidano to peč, skupno delo njega in skupine kruzarjev, ki so si nekoč zaželeli jesti pizzo.

Ko se vrnem na barko, izplujeva. Tak je plan. Ampak. Tukaj je tako mirno... Vesna se loti dela, jaz se lotim branja knjige, prve letos. In dan mineva v miru in tišini. Mimo se pripelje Michael s sosednje barke, prinese nekaj podatkov o Luganvillu in pove še precej zanimivega o Marshallih in Tuvaluju in naju zvečer povabi na klepet skupaj še z Avstralcema Sue in Billom. In klepetamo in večer se še prehitro prevesi v noč.

pri Rocku se v krušni peči peče kruh oz. bombice

Rockova jedilnica kadar organizira večerje

otroci nosijo domov les

fantič žal ni znal drugega kot bislamsko in francosko

večina hiš je zidanih v celoti ali pa vsaj delno

potem pa za dekoracijo oblečejo stene v palmine stene, ki jih pobarvajo

pod banjan drevesom smo ljudje čisto majhni

kava bar zaživi šele zvečer

6. julij 2014, nedelja

Malekula

Danes je dan za lenarjenje in branje. In delo, saj je vendar nedelja. Dingiji brzijo med barkami in najprej naju obiskujejo, potem greva naokoli midva. Izmenjava elektronskih pilotov (po nabavni ceni) je tokrat celo z Američani neproblematična. Celo sidrišče vsaj malo skrbi za Vesnino nogo (še vedno se ne celi). Le da danes niso na sporedu buš dohtarji. Michael prinese komprese, Bill pa antibiotike.

Popoldan sva na obisku pri Francozih. Kako drugače je obiskati Evropejce! Tukaj ni potrebno hrane in pijače prinesiti s seboj, kot je to običaj pri Avstralcih, Novozelandcih ali Američanih, ampak sva pijačo in jedačo dobila od gostiteljev. Tako, kot smo navajeni. In tako kot jo vsi gosti dobijo na Mali. In se temu potem nekateri čudijo.

In potem začne deževati. Močno deževati. Ponoči se vidijo tudi odsevi bliskov nekje daleč. In padalo naj bi vse do jutri popoldan, ko bo spet posijalo sonce.

spomenik, kdo ve komu? nikjer nič ne piše! ima pa lep pogled na zaliv

bolnišnica oz. bolj zdravstveni dom; nove keramične ploščice, sveže pobarvano, novi šalterji...le zdravnika ni; sestra je pa šla že domov

sramežljivo nastavljanje fotiču s podkupnino (bonboni)

ogromna modra stavba v kateri je pošta, banka, policija....v vasici Lamap

šola je dokaj nova; imajo pa tudi materinsko šolo

7. julij 2014, ponedeljek

Malekula

Ponoči je usuvalo in dopoldan je usuvalo. Popoldan se je končno uneslo. Vendar se nama ne ljubi na obalo, vse je razmočeno, vse je blatno, vas pozna, do pekarnice je predaleč in preblatno. Do Rockovega jahtaškega kluba pa tudi ne bi šla. Če bi bila tista razlupana birtija prijeten kafič na obali, bi me težko ven zvelikli. Tako pa... Niti nisem prepričan, da imajo hladno pivo, najbrž ga nimajo. S seboj ga pa tudi ne bi nosil. No, mislim, da sva lena in nič drugega. In naveličana tega kraja in ljudi na sidrišču. Vsi o vseh vse vemo. Selo! Selo na vodi.

Kakorkoli, vreme se le umirja in jutri greva dalje. Počasi morava priti v Lungaville, da podaljšava vize. In potem v miru počakava na DHL s priponami. Danes sem končno po zgodah in nezgodah z zgrešenimi klici prejšnje dni in neuspešnim brskanjem po spletu uspel dobiti naslov, kamor lahko sprejemem DHL paket. S pomočjo telefonske številke, ki mi jo je dal sosed Michael. K vragu tehnika. Tudi Google ne ve vsega! In tako sva določila vmesni cilj. Luganville na otoku Espiritu Santo. Vmes se bova še kje ustavila, seveda. No, tak je plan...

8. julij 2014, torek

Malekula - Ambrym

Adio jezero. Zapustiva enega izmed najmirnejših zalivov doslej. Spotoma izveva, da je v nočnem neurju, ki ga tukaj skoraj nismo občutili le nekaj milj stran v prav tako varnem zalivu na reef vrglo ameriško barko. Ja, so v pilotu opisani varni zalivi in so tudi res varni zalivi. No, v lepem sončnem vremenu pri 1-2 Bf vetra se počasi (na motor) približujemo Ambrymu, otoku z dvema aktivnima vulkanoma na sredini.

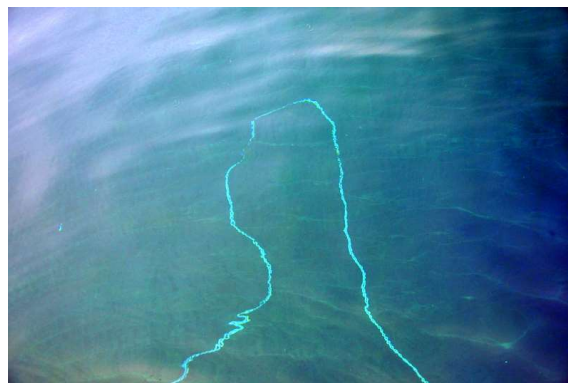
Sidrišče ni tako dobro, kot je bilo nekaj zadnjih dni. A to sva vedela. Roadstead je. Ena sama barka je na sidrišču, prostora imava na pretek. Takoj je na obisku Jeofry s sestro in poda nama nekaj informacij. Kot se sam izrazi. Jutri je ROM dance in v četrtek in petek je festival. To sva vedela, saj zato sva tudi prišla. Nisva pa vedela za cene. In zato bova tudi odšla. Za en ples hočejo imeti 100 evrov. In za festival 120. Saj so zmešani! Za primerjavo sva videla odkupno ceno za kopro, 30 centov za kilogram. In en kilogram je veliko (lahke) kopre. To dvojno vrednotenje me počasi začenja jeziti. Kuba sindrom. No, kot vse kaže, bo festival minil brez gledalcev. Sosedje so tudi rekli, da niso zmešani in da tak ples lahko vidijo tudi drugje. Drugih belih pa tukaj ni videti. V Port Vili so nama ponujali večerjo ob plesu po 20 evrov. In Port Vila je drago mesto. Vanuatu je zaradi takih dogodkov precej slabša destinacija, kot sva si predstavljala, da bo. Kako drugače, kot na Fijiju!

No, Jeofry je morda res prinesel slabe novice, za katere se je že na začetku opravičil - se mi zdi, da je vedel, kako bova odreagirala. Zato smo se pa v nadaljevanju pogovora hitro zmenili za trgovanje. Njemu Skenderbega in sestri majico, nama papaje, pomelote, banane, jajca in čebulo. Fair enough.

Ob sidrišču naj bi plavali dugongi, morske krave. Tako sta nama zagotovila soseda, Nemca, ki sta jih opazovala te dni. Midva jih zaenkrat še nisva videla, sva pa zato videla tisto nesrečno črno belo morsko kačo, katere ugriz reši vse človekove težave. V trenutku in za zmeraj. Okoli najinega dingija in sosedove barke je kolovratila, ko sva bila na klepetu. Poleg živalstva ima pa Ambrym tudi vulkane, ki jih drugje človek težko vidi. Tudi nočoj, v lepi jasni noči, nad otokom žarita dve rdeči lisi in od spodaj osvetljujeata oblak dima, ki se dviga nad njima. Tudi v barki je vonjati dim. Upam samo, da od jutri dalje v uradne listine ne bom v rubriko hull color pisal black.

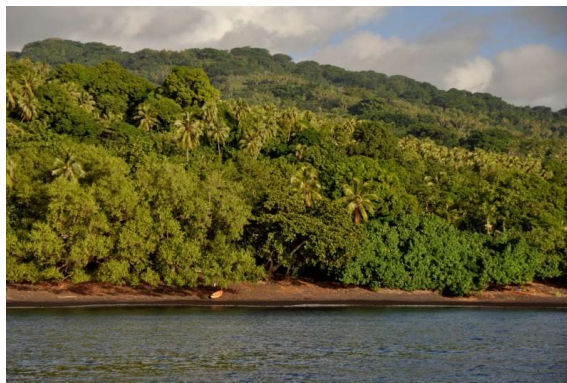
obvestilo na stavbi o ceni odkupa kopre

morje kristalno čisto, črna mivka na dnu in naša veriga se lepo vidi kako hecno se je položila

vasica skrita med drevjem, tako kot povsod na Vanuatuju

mivka čisto črna, vulkanska

9. julij 2014, sredo

Ambrym - Malekula

Lepa jasna noč se prevesi v zakajeno jutro. Veter se je obrnil in dim nosi točno nad nas. Ne vidiva hudega razloga, da bi še naprej vztrajala ob tem negostoljubnem otoku. Sosedje se danes nameravajo pogajat za ceno, vendar to ni najina igra. Tudi, če uspejo znižati za kak vatu, je to še vedno brez veze. Desetkrat ali dvajsetkrat previsoko ceno so postavili.

Sidro ven in gremo. In podobno, kot je ugotovil Matjaž, sva ugotovila tudi midva. Vulkani pokvarijo avtopilot. A-ja-ja-jaaaah... Heading ne dela in jasno, potem ne dela tudi avtopilot. In kot je kasneje ugotovil Matjaž, da vulkan ni bil nič kriv, tudi midva ugotoviva enako. Vso krivdo je bilo pripisati izključno kemičnemu svinčniku, ki se je znašel preblizu magnetnega senzorja. Konec dober, vse dobro.

No, skoraj vse. Spet nisva ujela ribe. Včeraj nama je neka mrcina odtrgala vabo. E, nečeš ti mene! 25 kg laks dol in 75 kilogramski laks gor. Pa da vidimo! In smo videli. Vaba je ostala na laksu. Brez ribe...

Zato pa imajo ribje konzerve v glavnem mestu otoka Malekula Norsupu v marketu ob pomolu. Iz previdnosti jih tudi kupiva. In meso tudi. Kilogram roastbeefa za 4 evre. Oni plesalci na Ambrymu hočejo torej za pol ure miganja z boki skoraj pol krave! Cenovna nesorazmerja tukaj so res nemogoča. Vesna gre spet, ve se kam, v bolnišnico. No, zdravnika danes ni več. Manjana. Bova pa manjana prišla, ni panike. Upam le, da bova bolje spala, kot včeraj, tudi tole sidrišče ni bog vedi kaj.

otok čisto zadimljen

kar velik bolnišnični kompleks z vrtnarjem, le bolnikov ni bilo videti

veliko šol je v glavnem mestu tega otoka

glavna cesta otoka makedam z ogromnimi luknjami

po koncu pouka je šport

...in otrok na Vanuatuju je res ogromno

fantiča je kar razganjalo, ko je videl moj fotič

pa tudi vrtec imajo z igrali - tudi tobogan je med njimi !

10. julij 2014, četrtek

Malekula - Wala

Sidrišče res ni bilo, da bi ostajala dolgo. No, prespati se je dalo brez rolanja. Prva stvar je tour de l'hospital. Appointment z zdravnikom ob osem-nič-nič se izkaže kot malček naiven. Mlada in urejena zdravnica pride ob devetih in tudi o tem, da je kdorkoli naročen ne ve nič. Pa vseeno vse pošlihta. Tokrat brez laboratorija ne gre, zadeva je resna. In cena tudi. Polurni zdravniški pregled, laboratorijski izvidi, previjanje, antibiotiki za naslednji teden in jodova tinktura stane vse skupaj v kompletu 100 vatujev, okoli 80 euro centov. In oni ritomigci hočejo stotaka. Evrčkov! Očitno je ples stodvajset krat bolj strokovno delo, kot zdravljenje ljudi. In šolanje zdravnikov ni nič v primerjavi s šolanjem plesalcev...

Kupiva še meso in jajca in dvigneva sidro. Nekaj milj naprej je sidrišče pred resortom, kjer organizirajo ogled plesa. Tako piše v pilotu. Vesna bi to na vsak način rada videla. Predvsem zaradi kostimov plesalcev, ki so na delih telesa, ki so damam zanimivi, precej skopo dimenzionirani. Pa ne bo nič. Resorta že osem let ni več. Sedaj imajo cruise ship terminal. Na otočku brez elektrike. In lepo zidano zgradbo takoj ob pomolu. Vesna, ki se hitro spoprijateljeli s poglavarjem vasi, takoj pohvali, kako lepo cerkev, da imajo. Pa je brčila v temo, da bolj ni mogla. Ta, najbolj mogočna zgradba na otoku ni

cerkev, ampak javno stranišče za goste s kruzerek. Sedaj je zaprto, nam ni namenjeno.

Ko stopiva na pomol, me ustavi David. Pravzaprav je prišel do nas že s kanujem takoj, ko sva se sidrala, da mu ja ne bi ušla. Crknil mu je inverter in jaz naj bi mu ga popravil. Kje je mene našel?! Zakaj pa ne Vesna, recimo? Zakaj ravno jaz? Kot da mi je to hobi! No, pa se le nasmehnem in privolim, da pogledam, kaj bi lahko bilo. In se nasmehne tudi David in pove, da ima pravzaprav pokvarjena dva inverterja. No, pa poglejmo oba. Eden ima zažgane čipe, to ne bo šlo. Drugi pa pregorelo varovalko, ki je na otočku jasno ni in take ni niti v mojih škatlah z rezervnimi deli. Pa malo čaram in nekaj sčaram. In tako je sredi vasi muzika, da vsi slišijo, kako Davidu inverter spet dela. Mislim sem, da gre za nastopaštvo, pa ni bilo to. To je bil alarm. Alarm, da je v vas prišel mobilni servis inverterjev. Preden uspeva pobegniti na barko imava polno vrečo pokvarjenih inverterjev. In še nekaj vreč sadja. Temu bi lahko rekli 100% avans za plačilo potencialnih storitev brez obračunanega DDV.

ena izmed cerkva v Norsupu

ulica enakih hiš - mestece Norsupu ima elektriko

..in jasno števec za elektriko; pa tudi hišne številke imajo

vsaka hiška v tej ulici ima urejen vrt

na otočku Walla imajo plavajoči ponton za kruzerce, ki pripeljejo turiste z dinghiji

otrok ne manjka tudi na tem otoku

banane so kar težke

..in pa ogromno riža prenašajo naokoli, ki je ena izmed glavnih jedi poleg jama, kasave ipd..

11. julij 2014, petek

Wala

S popravili inverterjev ni bilo nič. Pokasirani avansi so pa ostali. Z enim, poglavarjevim, se sicer precej ukvarjam, ker je na videz v redu, a ne gre. Brez načrta, instrumentov in rezervnih delov ne bo nič. No, tudi brez znanja, ki mi manjka, ne bi bilo nič četudi bi bili prejšnji pogoji izpolnjeni. Pa se vrneva na obalo s polno vrečo nepopravljene robe. Takoj ugotoviva, da se novice širijo kot blisk. Še tistih nekaj, ki včeraj niso privlekli na plan svojih pokvarjenih škatel, se prikaže danes. In ker je inverter namenjen pripravi elektrike, potem naj bi jaz znal popravljati tudi generatorje. Tudi teh je kar nekaj pokvarjenih.

Panika! Po hitrem postopku na barko. Obljubim, da poskusim popraviti vse, kar mi prinesejo na Malo. In upam, da tega ne bo veliko. Upanje je bilo tokrat uslišano. Celopoldne tako v miru berem knjigo. In jo preberem do konca. Kar je zame precejšen dosežek. Popoldan bi naju domačini peljali na kastom dance, pa se spet ne moremo zediniti okoli cene. Pol ceneje, kot na Ambrymu, a še vedno pregrešno drago. Moti tudi način. Cena je po osebi. In ples bi naredili samo za naju. Logika turističnih aranžmajev (cene bivanja po osebi v dvoposteljni sobi nikoli nisem uspel razumeti drugače kot nategunac).

Vesna se ukvarja z lokalnimi otroci. Ristanc se grejo in to jo spomni na otroštvo. Razlika je le v tem, da je ta igra v domovini stara, tukaj pa nova. Moderna. Zadnjih dvajset let jo poznajo. Otroci, jasno. Tukaj je vse tako, kot mora biti in ne spreobrnjeno kot v Evropi. Otroci se cel ljubi dan igrajo na plaži. V skupinah ali posamično. Vedno sami, nikoli z odraslimi. Naokoli skačejo brez nadzora in nič se jim ne pripeti hudega, čeprav so brez čelad in varnostnih pasov in v rokah vihtijo mačete. Kaj bi se jim pa pravzaprav sploh lahko zgodilo? Tukaj vendar ni slano vodnih krokodilov in morski psi ne prilezejo na suho.

mali Charlene sem podarila grabljice in posodico - del Janovih igrac, ki so ostale na barki

prva stavba v katero se zaletiš je WC, ki je namenjen gostom kruzerce - v ozadju pa hiše domačinov; no, a vi ne bi pomislili na cerkev?

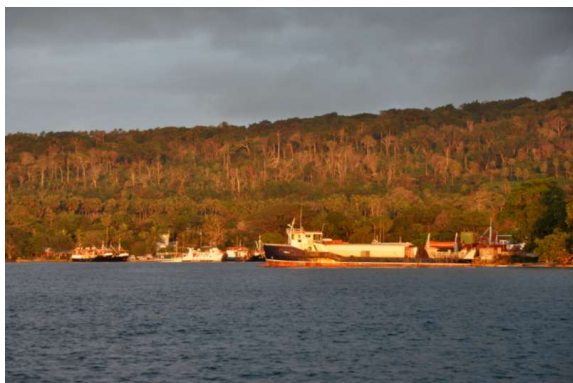
12. julij 2014, sobota

Wala - Santo

Ko se naredi dan, izplujeva (za vsak slučaj, da mi ne pripeljejo v popravilo še kakšnega inverterja). Z vetrom na drugi največji otok, Espiritu Santo. Priplujeva tik po dežju. Zadnje milje sva plula kar se da počasi, da se ne bi sidrala ravno sredi najhujšega naliva. Uspelo je. Vendar. Na obali je vse razmočeno in ne ljubi se nama tja. Manjana. Tako ali tako bova tukaj prebila slaba dva tedna, ko bova čakala na paket s priponami, ki je včeraj šel na pot.

V pilotu preberem, da je sidrišče slabo in da je bolje zaviti na boje na drugo stran preliva. Samo, tam ni nikogar. Vsi so sidrani in poskusiva tudi midva. Na sidrišču so sami stari znanci, bi lahko rekel. Srečujemo se že ves čas, odkar sva vplula v Vanuatu. Kakorkoli, sidro prime dobro, vala ni in do obale je z dingijem čisto blizu. Zaenkrat bova tukaj tudi ostala. Konec koncev je cena za privez na bojo v revnem Vanuatuju trikrat višja, kot cena priveza na finger ponton v odlični marini v bogati Novi Zelandiji. Da vode in elektrike ter dostopa na kopno brez dingija v marini niti ne omenjam.

Jutri se torej odpraviva v Luganville, o katerem berem samo najslabše. Tudi soseda s Tare, ki sta pridingirala mimo, sta ga precej popljuvala. Ampak, pustiva se presenetiti.

pogled z barke na ribiške ladje

Beachfront resort pred katerim sva sidrana

13. julij 2014, nedelja

Santo

In sva se! Za začetek pridingirava na obalo in padeva direktno v resort. Malo s strahom vprašam, če smo dobrodošli. Seveda ste, povedo. In nudijo zastonj toalete (kar ne potrebujeva) in zastonj internet, kjer že malo zastrizeva z ušesi. In, kar je še pomembnejše, zastonj elektriko za najini požrešni mašini. Bingo!

Obetavno, ampak najprej v ogled porušenega in zapuščenega mesta, kot so nama ga opisali sosedje. Vendar. Nedelja je in pričakoval sem mesto duhov in koncentracijo duš samo okoli božjih hramov. Kakšna zmota! Vse je odprto, celo tržnica, kjer se oskrbiva z nekaj frišne zelenjave. In v mesnici kupiva točno dvakrat dražje meso, kot sva zanj plačevala v Norsupu na Malekuli. Ljudje se čisto lepo sprehajajo naokoli in sploh ni čutiti tiste verske blaznosti, ki vlada po celem Pacifiku in ki naju tera, da previdno planirava plovbe in se izogibava nedelj na kopnem, ker se takrat tam življenje ustavi.

Mestece ima celo štiripasovnico (asfaltirano in z narisanimi pasovi, da ne bo pomote) in okoli nje kup hotelčkov in oštarij. In kitajskih svaštarnic. In nobene cerkve, vse so umaknjene nekam v ozadje. In nobene gužve, in nobenega prometa. Na prvi pogled prijetno, še posebej ker sva pričakovala luknjo, ki je precej slabša od Port Vile. Po mojem je ravno obratno. Port Vila je res ena prašna luknja brez duše. No, prav hude duše tudi Luganville nima, če sem pošten. Je pa vsaj prijetno majčkена vas, velikosti Ribnice, na primer, kjer je vse na walking distance.

Pa se ustaviva v enem hotelčku, popijeva pивce in se spotoma pozanimava za kastom dance. Iz 100 na Ambrymu in 60 na Walaju smo prišli na 15 evrov tukaj. No, to je pa počasi že sprejemljiva cena. Potem preveriva še zastonj internet in elektriko. Internet dela odlično, z elektriko sva pa zadovoljna šele, ko zamenjava nekaj vtičnic v kafiču ob bazenu. Pivo (končno) teče v potokih pri meni in Vesna si končno privošči dobro ribo (če bo čakala na naš ulov, ji trda prede - sploh si ne da dopovedati, da ni šans, da kaj ujameva, če ne loviva). Preko etra pa v enem popoldnevu spraviva zastonj toliko podatkov, kot jih sicer v celem mesecu za 50 evrov preko Digicela.

čprav nedelja, je večino trgovin odprtih

napis na policijski postaji v Luganville

včeraj zvečer sva slišala glasbo verjetno iz tega lokala

mobilne naprave so tudi tukaj zakon

v strogem centru mesteca je celo štiripasovna cesta-bomo jutri videli kakšna gužva je

kar dobro sem ju ujela na balkonu z mislimi kdo ve kje ?

tukaj se neobremenjeno otroci sami igrajo, brez tistega - bodi previden, lahko se poškoduješ ipd....

14. julij 2014, ponedeljek**Santo**

Finala nogometnega prvenstva ob šestih zjutraj ne greva gledat, raje se o rezultatu pozanimava po osmi. Tako ali tako nimava vpliva nanj (pa tudi če bi ga imela?). Niti nimajo vpliva na razplet tekme silni navijači, ki paradirajo v prenapolnjenih avtomobilih z izobešenimi zastavami Nemčije in Argentine. In s prižganimi vsemi možnimi lučmi in sirenami. Naj se vidi, kdo je zmagal. Ampak, če bi sodil le po tem, kar sem videl na cesti, ne bi vedel. Tudi po koncu tekme črni obrazi, pobarvani v barve (tuje) zastave, še kar navijajo. Čemu le? Scena je zanimiva, a kaj ko Vesna nima s seboj pomnilniške kartice v foticu. Je še vedno v kompu. To se ji zgodi relativno pogosto, le da večinoma ni prav hude škode. Danes je pa zamudila nekaj prvovrstnih posnetkov. Škoda.

Kakorkoli, strumno korakava na immigration. Podaljšati morava vizo, paket s priponami ne bo prispel do časa. Ni problema, le celo dopoldne traja postopek in zaplenijo nama novih sto evrčkov. Ko me imigrejšener vpraša, kako lahko dokažem, da imam dovolj denarja za podaljšano bivanje, mu mirno odgovorim da tako, da plačam to nesramno drago vizo. V tla pogleda in se potihlo strinja.

Potem pa v šoping malenkosti in spet trogam kot mula s tržnice. No, vsaj dan je lep. Sončen in rahlo vetroven, sploh ne prevroč. Proti jutru se je shladilo na zelo hladnih 18 stopinj in se še vedno ni segrelo. No, morje jih ima konstantnih 28. Le veter me jezi. Jugozahodnik! Idealen za smer proti Tuvaluju. In danes sem imel sicer namen izpluti. Še polna luna je za luč ponoči. Pa morava čakati paket, da se bova potem matrala z jadranjem v veter. Vendar ni druge...

Popoldne preživiva v oštariji ob bazenu. Vesna pridno dela, ko ima vendar net in elektriko v neomejenih količinah. Jaz pa s sosedom, Novozelancem, ki je dvakrat objadral planet, modro razglabljam in pridno praznim krige piva. Tako pridno, da mi še kelnerca Gina ne sledi. Nekaj jih pozabi računati...

15. julij 2014, torek**Santo**

Še pred zajtrkom šraufam. Tokrat mašinc, ki sva jo kupila na Ameriški Samoi. Vse dela kot se šika, samo črka V ne. Pa gledam in pucam in se čudim. Vse je v redu, vse izgleda brezhibno. A ne dela. Klikneš na tipko in nič. No, ko zadevico sestavim, za silo dela. Bingo! Ampak. Ko jo po dveh urah poskusim uporabiti, je spet po starem. Tako ne gre. Tipkovnice tukaj nimam kje dobiti. Morda na Marshallih, kjer dela ameriška pošta. Morda. A bolj verjetno ne. Torej je najbolj luštna mašinka zaradi samo ene nedelujoče črke za v smeti. Pa se ne dam! Imam še eno mašinc, Sony Vaio, kupljen za 190 evrčkov na Vanuatuju. Z njo na net in vprašat strička (ve se katerega) za nasvet. In mi ga da. Še en download in - bingo! Tipka F12 je po novem tipka V. Torej pišem nekako takole: F12 F12anuatuju je F12se čisto F12 redu in imaF12a se fino, ko čakaF12a na F12esoljni paket. Ni raF12no enostaF12, se pa da...

In s tem vesoljnim paketom bodo še težave, se bojim. V Luganvillu je zastopnik za DHL in njihov naslov sem posredoval. In napisal, naj pošljejo preko DHL. Pa so mi kljukci poslali preko TNT. In tega zastopnika tukaj ni. Jasno. Telefoni pojejo, maili letijo naokoli. Morda se bo dalo zmeniti, da bo agent za TNT posredoval pošiljko agentu za DHL. Morda. Morda so Vanuatovci vsaj malo Balkanci...

Vesna dela, spet vedriva v oštariji. Jaz se ukvarjam bolj s tuzemskimi zadevami. S Kiwijem pijem pivo. Vsak plača eno rundo. In rund je ... no ja, veliko...

16. julij 2014, sredo**Santo**

Ko zmanjka elektrike v vseh računalnikih, se odpraviva na obalo. V resort na net in elektriko. No, Vesna gre tja, jaz nadaljujem do mesta. Če se sedaj ustavim, sem pečen za danes. Prijatelj Kiwi je tudi tukaj. Grem raje kar takoj v šoping. Pa mi ustavi taksist (to se je zgodilo sicer že večkrat) in mi ponudi da me zapelje v mesto zastonj (to sem pri taksistu tukaj doživel prvič). Ej, če bi hotel prevoz, bi pomahal. Meni pa prav lepo paše sprehod. Zavijem v nov in lep Santo Hardware po oglje. Pa ne bo sreče. Zato pa v nadpovprečno dobro založeni trgovini lahko izbiram med šestimi modeli klešč za stiskanje netov. Saj jih imam na barki, vem. A jih nikakor ne morem najti. Hja, je že tako, da je v valovih vsaka barka ravno en meter premajhna, ko pa je kaj potrebno poiskati je pa natančno en meter prevelika. In tudi to vem, da bom stare klešče našel jutri (če ne že danes zvečer). Sem pa zato na tržnici po ugodni ceni našel vse, kar mi je ladijski kuhar naročil.

Kosilo in nekaj pivic v resortu in potem na barko, da Vesne ne motim pri delu. Sedaj se lahko razmetavava, ko pa sva prišparala za privez na boje. Tako mirno vreme imava, da ni niti najmanjše potrebe zapustiti tole sidrišče pred Luganvilskim Beachfront resortom.

In paket je še kar v Sydneyu...

bazen v resortu Beachfront

zanimiv jezik ta bislamščina, kajne?

Beachfront resort ima majhne hiške

..pa simpatične kelnerce - Gina ima le 18 let

17. julij 2014, četrtek

Santo

Dan je spet lep, skoraj brez vetra in Mala je že vse odkar je vplula pred Luganville, na jezeru. No, vsaj po nečem se bom spominjal Vanuatuja, po precej sidriščih jezerskega tipa. Sicer pa dan mine po ustaljenem ritmu zadnjega časa. Čakava na paket. Danes se je iz Sydneya premaknil v Port Vilo.

Vesna dela dedeveje dokler ji ne zmanjka elektrike, potem se preseliva v resort. Pred nadaljevanjem sedenja za mašingo še na sprehod v Luganville in v šoping. Vse imajo, vse kupiva, malo pomalicava, le oglja ni. Nikjer, v celim mest(ec)u. Katastrofa! Najbolj pomembnega artikla nimajo. In midva z zalogo, ki zadošča le še za nekaj večerij. Nemudoma uvedeva redukcije. Nocoj ne bo roštiljade, ki je sicer na teh jezerskih vodah zelo prijetna popestritev večerov. No, roko na srce, k pivu sva dobila serviranih toliko arašidov in kumalinega čipsa, da itak nimava potrebe po hranjenju. Bi bilo pa vseeno fino kakšno malenkost speči nad ognjem. Ampak. Manjana.

mala skuštranka

18. julij 2014, petek

Santo

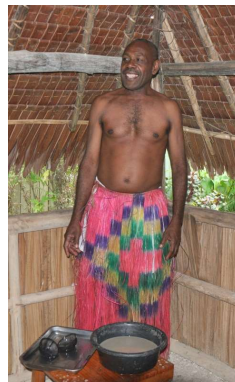
Vesna spet bilansira. Na elektriki. Ob bazenu. Jaz pa preganjam dolgčas s pripravo podrobnih elektronskih zemljevidov za dele otoka Santo, za katere jih nimam pa bi jutri rada tja plula. 1,50 m least depth piše v pilotu, mi imamo pa 1,80 m greza. Ob plimi bi morali nekako priti čez, ne bi bilo pa pedagoško, da bi že ta (pre)plitev prehod še falili. Striček Google pomaga s slikcami, GPS je pa tukaj tudi na kak meter natančen. Upam.

Ob treh sva v hotelčku ob glavni cesti, kjer sva se zmenila za kastom dance ob štirih. Do takrat je na sporedu kosilo. Oba jeva enako ribo, odlično ribo. Le, da je moja v francoskem slogu, Vesnina pa v angleškem. Moja je v kokosovi omaki s pirejem, narejenim s kokosovim mlekom, Vesnina ima za prilogo hamburgersko žemljico in kečap ter majonezo. Kako različna okusa! In fileji so od iste ribe...

Kastom dance se izkaže kot mali šov za turiste. A prisrčen šov. Deset ali malo več odraslih in vsaj trideset otrok nastopa v vasici pol ure peš hoje od sidrišča. Vsi so našemljeni v (kao) obleke iz listov in trave in že tako črni fantki so še dodatno počrnjeni z ogljem. Dobesedno so bili črni kot oglje. Tudi moški so bili pobarvani z bojnimi barvami. Ne vem sicer zakaj, bili so čisto miroljuben ansambel s kitarami, ukulelami in home-made kontrabasom. Ženske so plesale, vendar niso bile topless, hic! Plesov je bil sicer pet ali šest, pa (razen prisrčnosti) niso bili kaj posebnega. Hja, Polinezijci so naju kar malo razvadili. No, niso bili na sporedu le plesi, ampak tudi degustacija pečenih banan na kamnih v zemlji, pitje kave, risanje na pesek in še kakšna malenkost. In petje, seveda, veliko petja. Če se temu lahko tako reče. Poudarek ni bil niti na besedilu, niti na melodiji, ampak izključno na glasnosti. Živelci decibeli brez ozvočenja! Complete entertainment, all inclusive. Tudi prodaja souvenirja. Na trenutke sem se počutil kot sardina šip turist. Kakorkoli, ura in pol je hitro minila.

risanje s prstom po pesku

vanuatska kava je bila bolj močna - ampak daleč od tiste naše kave, ki jo poznamo

banane pečene na ognju in sveže nastrgan kokos

mali fantje so se namazali s pepelom, da so bili še bolj črni kot sicer

odplesali nekaj plesov

predvsem so se pa sami zabavali

tudi gledalci smo zaplesali z domačini - celo Tone !

nekatera dekleta so plesala s pravim ritmom in veseljem

nekatera pa so komaj čakale, da bo konec plesa

19. julij 2014, sobota

Santo

Najprej na tržnico in k mesarju. Tako, potrebne rekvizite imava, lahko izplujeva. Današnji cilj je Oyster Island in sidrišče za tem otočkom, ki naj bi bilo spet kot jezero. Pa, saj je že tukaj jezero, sedaj ko ni vetra. No, malo se morava premakniti, sicer se nama bo še zmešalo od čakanja. Vplutje je malo triki, in v nekem trenutku je pod kobilico res samo za prst vode, globinomer pokaže manj kot 2 m. Zoprna reč je, da to ni pesek, ampak so korale. No, vse se izide dobro, le kako bova prišla ven, ne vem. Vsak dan je manj plime. Podnevi, jasno. Ma, bomo že nekako. Glavno, da smo se uspeli sidrati. Ni bilo enostavno, v mehkem blatu sva s polnimi obrati kar drsela in šele v tretjem poskusu na drugem koncu sidrišča je Mala parkirana tako, kot mora biti. In kot sem navajen, da je vedno.

Če sem bil nad Beachfront resortom navdušen, nad tem tukaj nisem preveč. Točenega piva nimajo. Kelner ne pozna besede manjana (pa je rojeni pacifiški domačin!). Digicel ne dela in hotelskega wifija na barki ne loviva. Atrakcija, blue hole, je po sistemu Kostarike - na dingijevi poti je mitnica. No, da vse le ni tako črno, je poskrbelo (črno) oglje. Ko sem premetaval locker, sem na dnu našel še eno popolnoma polno (še tovarniško zaprto!) vrečo oglja. Še s Havajev. Ne vem

ali je bil Miran bolj vesel kante goriva, ko je v bonaci na hlape plul proti otoku za obzorjem. Najbrž ne. Najbrž ga na celem svetu ne more biti bolj srečnega človeka, kot sem jaz, ko najdem izgubljeno oglje. In po mesu se nocoj na roštilju pražijo še arašidi in še eni oreščki, katerih imena si nisva zapomnila. Na pogled so podobni našim slivam.

Ne glede na vse skupaj, pa me jutri čaka šraufanje vodne lajtunge. Spet! Tokrat se je med plovbo razletela pipa za slano vodo (česar jasno nisva takoj opazila) in pumpa je veselo črpala morje v barko. Rezultat so bili polni predali vode pod koritom, da o stanju pod podnicami sploh ne govorim. Cel večer filam baterije za bor mašino in črpam vodo z malo prenosno pumpico (nameščena namesto svedra) in šele pozno zvečer je situacija spet pod kontrolo.

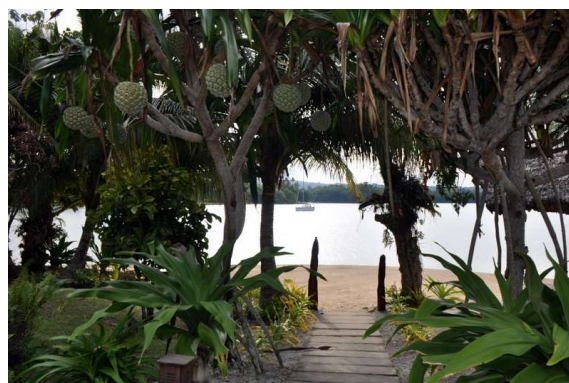
Oyster island

oštarija na plaži

pivo le v steklenici

Mala na sidrišču

20. julij 2014, nedelja

Santo

Nedelja na jezeru. Ljudje pri maši in ljudje v resortu. Slednji niso pri maši. Spraviva se k nedeljskim opravilom in temeljito počistiva pod podnicami. Ko končava, je vse čisto, le ena napajalna žica je na mestu, kjer se tišči ob podnico, zeleno nabrekla. Najbrž ne bo dolgo, ko bo radar nehal delati in ko bom šel po Matjaževih stopinjah iskanja vzroka. Hic!

Vesna potem ves ljubi dan dela na obali v resortu. Tam je električar. Interneta ni nikjer, razen v recepciji. In še tam baje dela obupno počasi. Take so govorice med kruzerji. Danes bom preveril kako je v resnici, vsaj maile in vreme bom menda lahko potegnil na mašino. In naložil dnevnik. Jutri bo šlo bolj zares, ko bi moral začeti s telefoniado za paket, pa še ne vem kako bom to izvedel brez Digicelovega telefona. Najbrž z Inmarsatovim...

neka vrste palme - okrašena z okroglimi okraski :)

....odštekani okrogli sadeži, ki niso za jesti

21. julij 2014, ponedeljek

Santo

Kalvarija okoli interneta se nadaljuje. Najprej na obalo, preveriti mail in na telefon. Paket pošljejo danes naprej. Popoldan. To pomeni, da pristane z večernim frčoplanom. Ok, torej bomo zajlice videli manjana. Če jih bomo. Nihče ne ve, kam bo paket dostavljen. Če bi bil DHL, kot je bilo najprej mišljeno, ne bi bilo težav. Ker je pa TNT, se pa ne ve točno kdo pije in kdo plača. Ok, kdo plača, to se ve...

Vesna dela lokalno. Najprej na barki, ko zmanjka župce, se preseli na obalo. Net večinoma ne dela, ali pa dela grozno počasi in še to na grozno omejenem delu recepcije resorta. Kasneje rešujeva (a ne rešiva kaj dosti) tako, da postavlja telefon na količek, kjer piše Digicel (tu in samo tu na celem otoku dela telefon) in vključiva hotspot - miza z elektriko za računalnike je 50 m stran. In ker je telefon postavljen sredi parka vsem na ogled, se vanj obregne skoraj vsak mimoidoči, misleč da bo lahko postal nov srečen lastnik Sony Xperie. "Look what I've found!" Vendar jih midva vse po vrsti zatreva že v kali. Kakorkoli, delovni dan se konča s priklopom na Inmarsat.

Zvečer se nama na pijački na Mali pridružijo sosede z barke Carl (le kje so našli tako ime za barko?!), Nemec Karl s sinom Roskom, Avstralcem in štoparko Brazilko. Punca na začetku ni naredila ravno vtisa. Na vprašanje s čim jo lahko postrežemo strumno odgovori, da ona pije samo čilensko belo vino, če tega ni, potem je pa lahko tudi francoski Contreau. No, kasneje le popravi prvi vtis, tudi slovenska medica je bila v redu. S Karlom sva tolkla klasiko. Rdeče vino iz kartona.

22. julij 2014, torek

Santo

Z busom v Luganville je popolnoma enostavno, če veš kdaj gre. In sva vedela in se odpeljala. In peljala po ganc novi cesti, popolnoma lepi z pofarbanimi črtami in novimi znaki. Taka je, kot so samo na najboljše avstralske ceste. Donacija Združenih držav. In se peljemo mimo nekaj lepih zgradb. Ni hotel, šola je. Donacija Kitajske. Levo in desno nasadi kokosovih palm in velikanske črede govedi. Brez donacije, lastniki Japonci.

In potem sva se pripeljala. Najprej po plin. Imajo še zaprto. Ok, potem pa na zajtrk in po zajtrku po plin. Če so imeli prej še zaprto, imajo po zajtrku že zaprto. Sorry, we are closed. Odprto bodo imeli morda manjana. Ok, saj ni panike, bova že. Glavno da dobiva zajlice.

Pa se sprehodiva do agenta za DHL in poveva, da bi rada paket od TNT. Jasno, da ga ni. Na letališču je še. Pa preverijo za vsak slučaj. In res, na letališču je še. V Port Vili. Hic! Pa telefoni sem in telefoni tja. Bodo poslali danes, le carino naj plačam. Čekaj-bre-koju-li-carinu? Kakšno carino neki, saj vendar lepo piše na računu, ki je priložen paketu, da je to za "S/Y Mala, Boat in transit". Edini komentar na oni strani linije je bil Ou-šit-didnt-sin. Nova deklaracija bo, ni problema in roba bo po novem - v petek. Ja, ni kaj zapleteni so tile carinski postopki.

Tako. Nisva dobila plina in nisva dobila paketa. Sva pa zato uspela zapraviti denar za prevoz in zajtrk. In za tržnico, pa trgovino in ne nazadnje za Digicel. Hura! Dosti imava te luknje na jezeru, ki se mu reče Oyster Island Bay, greva drugam. Nekam, kjer bo vsaj internet delal. Vendar. Pridingira sosed in naju povabi na pijačko in kolaček. In če prideva, dobiva za nagrado geslo za internet, ki ga je nekako zvohal in je samo za hotelske potrebe. Ta baje dela. No, pa pojdimo. Spotoma izmerim še korekcijo, ki jo moram narediti na plimnih tablicah glede na Port Vilo in klepet z Avstralcema se konča z izmenjavo intelektualne lastnine po nabavni ceni. Vsaj nekaj v sicer dnevu, ki res ni bil za anale.

postajališče pri otoku Oyster

...da pa prikličeš prevoz do otoka Oyster, udariš s kamnom po plinski veliki bombi - prvi dan sem mislila, da so kakšni verski fanatiki, ker je nonstop zvonilo ... :) ... so pa samo klicali prevoz naključni ali stalni obiskovalci otoka

23. julij 2014, sreda

Santo

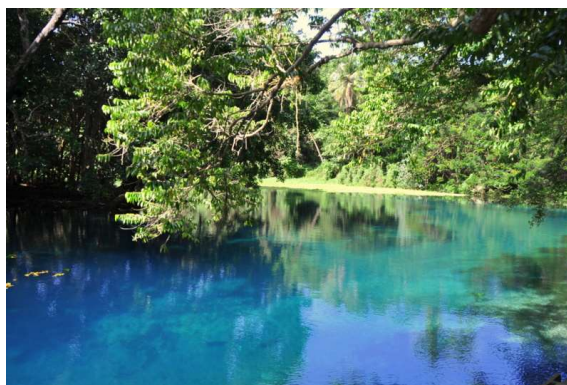
S tem internetom, ki ga imamo sedaj se bo nekako dalo preživeti. Ta vsaj dela, če že ni hiter. Vesna torej dela, Jaz preverjam podatke, ki mi jih ne prinesel sosed. Nekaj zanimivih je vmes. Zanimiv je tudi mail, ki ga dobim iz (širše) domovine. Ciklon Klara je besnel po Jadranu. Hja, pa saj vendar vsak jadralec ve, da je potrebno v ciklonski sezoni odpluti nekam na varno. Nekam izven področja, kjer so cikloni. Na Vanuatu, recimo.

Midva sva trenutno še v takem področju, a bi vseeno rada počasi odplula ciklonom naproti. Pa ne gre in ne gre. Sicer pa, kaj bi se pritoževal. Ponoči gledava bioluminescenco - cele ribje jate žarijo in ko plavajo okoli barke je pod vodo videti množico belih sledi. Če jih kaj zmoti in se razpršijo izgleda kot ognjemet, ko se raketa razpoči in naokoli zažarijo bele sledi. Lepo. In lepa je tudi modra jama, blue hole. Kake pol ure z dingijem po reki je v globoki kotanji izvir popolnoma prozorno čiste vode, v kateri odseva modro nebo. Tudi lepo. Manj lepo je le, da kasirajo vstopnino. Štiri evre po osebi se ne zdi veliko, a vendar.

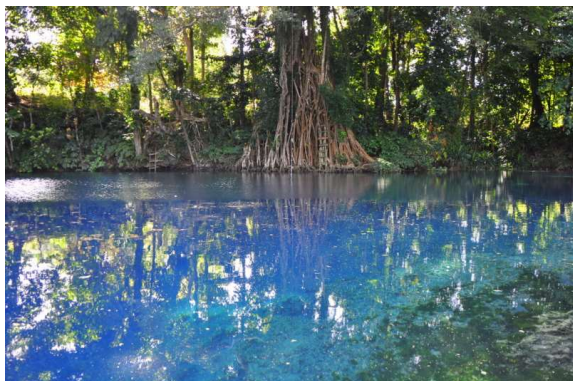
Roštiljada (sedaj ko sem našel vrečo oglja). In preverjanje vremena. No, tudi, če v petek zamenjam zajle, ne greva na pot. Če do sedaj nismo imeli vetra, ga bo naslednji teden veliko. 6 Bf v nos je za Malo odločno preveč za razdaljo 800 milj. Tudi s popolnoma novimi priponami. Se bo mar Espiritu Santo izkazal za novo Fakaravo, čakalnico torej?

vožnja po reki

en del reke zavije v slepo ulico - Blue hole

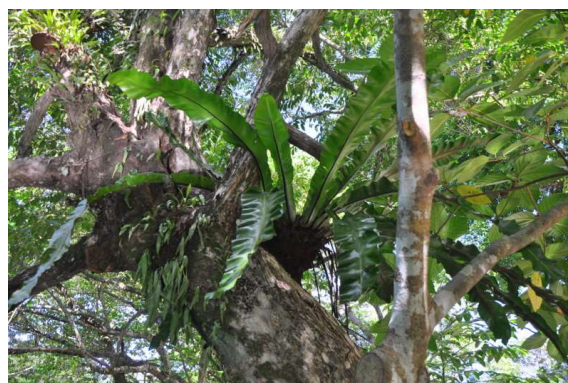
v tej modri luknji so postavili lestev, da lahko skačeš ali pa gugaš z vrvjo - vključeno v ceno :)

barva je res naravna in nič fotografsko popravljena :)

dingi kot bi lebdel na vodi

to rožo imamo doma v lončku

kontrast med modro in zeleno

če se ne bi po reki vozili s kajaki in čolni, bi verjetno bila reka čisto prekrita z zelenjem

24. julij 2014, četrtek

Santo

Kaj bomo pa danes počeli? Jasno, čakali, kaj naj drugega. Pa pridingira Paul in naju povabi na dingi izlet na sosednji otok, kjer imajo otroci predstavo. Danes je njihov Dan Mladosti. In gremo. Še prej pa nam iz resorta na barko pripeljejo frišen kruhek. In pridemo do reefa in se obrnemo. Zunaj za naše dingije nesporno preveč vleče. Ne samo, da bi bili mokri, še kakšno nesrečo bi ušpičili. Sosedje se samo še obrnejo, midva pa še malo na izlet po jezerskih vodah lagune, ki jo obdajajo sami privatni otoki. No trespassing. Tabu! Na njih pa razkošne vile. Čisto na koncu lagune potem le najdeva en lodge (Turtle bay), kjer lahko popijeva pивce. No, prispeva skupaj s skupino turistov in nama takoj v roke porinejo welcome drink. Pa je Tonček Kretenček s svojo poštenostjo vse zamočil...

Vesna dela, jaz berem pilote. Knjige so si edine z mojimi dosedanjimi izkušnjami s Vanuatujem. Tukaj smo dobrodošli le toliko časa, kolikor časa nam lahko pobirajo (za njihove razmere) enormne vsote denarja. Kot brati Hrvati. In kar je najhujše, za Salomonove otoke in Papuo Novo Gvinejo knjige napovedujejo še slabše. Sovražim Kuba sindrom! Kako drugače, kot je bilo v Polineziji. In pred nama je še zadnje pacifiško polinezijsko kraljestvo, do katerega bi prejšnji teden

lahko gosposko odjadrala, pa čakava tukaj na te nesrečne zajle. O Tuvaluju pišejo knjige samo najlepše. Rad bi se prepričal na lastne oči, a kaj, ko ne vem ali nama bo veter to dopuščal. Vse bolj na vzhodnik se obrača in vse bolj se krepi. Sosedje, ki so tam že bili, so nama destinacijo srčno priporočali. Vredna je vsakega truda, so dodali. Samo kaj, ko se ne bodo trudili oni, ampak midva...

plantaža kokosa

Vanuatska Nesi

pogled na naše sidrišče iz Turtle bay

rožica na koralnih tleh

25. julij 2014, petek

Santo

Po ustaljenem ritmu in rutinsko z busom v Luganville. In prav tako rutinsko in po pričakovanju ne dobiva paketa in ne dobiva plina. Plina v campingaz bombe ne filajo. Lepa reč. In potožim, da je bilo zadnjič rečeno, da ga filajo v vse vrste bomb. Saj ga, v vse, mi ponovno zatrdijo, le v take ne. Ah ja, vse za njih, ki še nikjer po svetu niso bili, pomeni v vse njihove vrste bomb. S paketom je pa tako, da je mojster v Vili danes začel urejat zadevo. In po neskončnih telefonijadah, esemesanjih in mailanju bo paket morda nocoj le priletel v Santo. Ob sedmih zvečer. In kje naj dobim prevoz na letališče in nazaj ob sedmih zvečer? Manjana.

Sva si pa zato privoščila dober internet v Beachfront resortu in poklepetala s Kiwijem, s kateim sva pred časom že družno spraznila kako pivce. Tudi kosilo je bilo pri Kitajcih obilno in čisto spodobno. Le dvakrat dražje kot v sicer dragi Ljubljani. Zato je pa v ceni vključeno opazovanje treh avstralskih frčafel, ki sedijo pri sosednji mizi. S kruzerce so prišle, se usedle v oštarijo, ki nudi free wifi, naročile fišendčips (tak, s kečapom in majonezo, močno masten) in za (sicer že precej načeto) linijo pile kokakolo zero. In ves čas, ampak res ves čas, vsaka zase v rokah vrtele telefon. Free wifi je treba čim bolj izkoristiti, četudi na račun družabnosti...

Opremljena s sadnjem s tržnice, mesom od mesarja in kruhom od peka se vrneva na barko. Bova nocoj vsaj roštiljirala, če že nič drugega. S sosedoma na obisku. Kilca dobrega mesa in košček ribe končajo svoj naravni cikel kroženja v naravi na krožnikih. Flaška avstralskega in flaška kalifornijskega vinca pa v kozarcih. S sosedi prijetno klepetamo - brez telefonov v rokah in brez free wifija (ta tako ali tako nocoj ne dela, hic!)

no, pa gremo Tonček na tržnico z Mercatorjevo vrečko - menda Mercator ni več slovenska trgovina?

vsaj na tržnici ne kraljujejo kitajski trgovci

če ima družina le tri otroke je kar čudno

Gina v zagonu, da odnese pivo Tonetu

pripravljanje sadnih napitkov za goste iz kruzerce

papaja, banana, ananas zmiksano ter dodan velik kos ledu

26. julij 2014, sobota

Santo

Bingo! Po 28 dneh ali natančno 4 tednih so pripone s hitro pošto končno prispele. Še dobro, da so bile poslane s hitro pošto, sicer bi verjetno trajalo pol leta. Tale Vanuatu je res nekje bogu za hrbtom. Čeprav ga vsi srčno slavijo, jim to očitno ne pomaga kaj dosti. Mogoče bi ga morali še bolj, morda bi morali uvesti zapovedane nedelavne dneve tudi med tednom in še takrat iti k maši. Itak je pa danes sobota in v skladu z božjo zapovedjo polovico Vanuatuja danes ne dela. Druga polovica, ki ne spadajo pod okrilje SDA pride na vrsto jutri. Midva se bova poskusila držati obeh zapovedi, da ne bi slučajno užalila čigava verska čustva. Glavno, da se ne dela.

Kakorkoli, Vesna se je zjutraj odpeljala po pripone na letališče in jih po čudežu brez večjih težav tudi dobila. Je pa danes preveč vetra, da bi jih montiral. Manjana. Itak se ne mudi. Uradniki delajo šele v ponedeljek. Če bo po kakšnem čudežu veter jenjal. Sicer pa... čakanje se nadaljuje.

Razen tega se ni zgodilo nič. Rešene križanke in prebrane knjige ne štejejo v rubriko delo.

*danes v Lungavillskem stadionu konjske dirke , rodeo ipd...
na kamionih se peljejo domačini do stadiona*

okrašeni tovornjaki so vozili skozi mesto

konji hitijo do stadiona, domačini se zbirajo in veselijo

orhideja posajena zunaj v resortu

27. julij 2014, nedelja

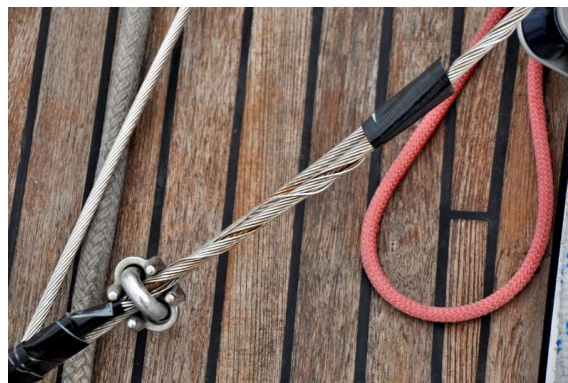
Santo

Nedelja, dan za počitek. Vendar ne za naju! Veter se je toliko umiril, da se je možno povzpeti na jambor in zamenjati pripono. En mesec čakanja in urica dela, pa je vse postorjeno. No, tokrat je zamuda izključno zaradi neverjetno urne vanuatske hitre pošte. Deset dni so potrebovali za carinjenje, kjer ni kaj cariniti in za transport med dvema glavnima otokoma z dvakrat dnevno redno letalsko povezavo. Vanuatu time. Kakorkoli, moja skrb, da bom po mesecu dni ugotovil, da je poslana pripona napačna, se je na najino neskončno veselje končala kot nepotrebna skrb. Vse je BP.

Delo je končano, sonček prijetno sije, prileže se pивce. Novo kaledonsko, iz zaloge. Pa jo ravno takrat v laguno primaha Kiwi z ekipo. Jasno, da grem preveriti situacijo. In jasno, da vzamem s seboj nekaj robe za trejdanje. Tako, kot sem videl, da počnejo domorodci. Ker nimam pompelmosov, banan in podobnih reči, bom trejdal piksne piva. Ampak. Oni tudi nimajo nič kar bi bilo meni zanimivo (recimo: vžigalnik, olje, sladkor, riž ali pa kakšna rabljena mikica). Pa vseeno trejdamo. Moje pivo za njihovo pivo. In njihovo vodko. Seveda je potrebno vso robo takoj preveriti, to se menda že spodobi. In na koncu sam ne vem, kako sem se uspel pridingirati domov. Ni jim uspelo, da bi me ubili. So bili pa blizu...

*Toneta potegnem tokrat le do prvega križa in uspešno,
hitro zamenja pripono*

stara-imobilizirana zajla, zraven cela nova

28. julij 2014, ponedeljek

Santo

Pripone so torej poštimate, preveriti je potrebno vreme. Iz lagune je sedaj moč izpluti zgodaj zjutraj, kar je v redu, da naredimo vse formalnosti še isti dan. In tako odromava na obalo na polnjenje baterij, internet in kavico. Danes nič piva! Ej, ko bi včeraj vedel, kako dobra je lahko mrzla kokakola...

Kar nekaj časa sediva v pisarni pod palmami in delava. Vreme ne kaže nič dobrega. S tem vetrom, ki bo pihal naslednji teden nikakor ne moreva na Tuvalu. Še vedno vremenarji trdijo, da ga bo 6 Bf z vzhoda. Od tam, kje je naš cilj in od tam od koder teče tudi morje s kakšnim vzlom. Ni šans. Gledam alternativne destinacije in razmišljam o čakanju. Se bova še odločila. Če sva čakala en mesec, bova pa še en. Ali pa ne, kdo ve? Sicer pa jutri popoldan uradniki ne delajo, v sredo je praznik, nikamor se ne mudi z odločitvijo. Vanuatu time.

v čakalnici čakajo na prevoz

hiška se pripelje do čakalnice otoka Santo....

...in pripelje posadko zaposlenih na delo v resort otoka Oyster

29. julij 2014, torek

Santo

Ponoči imava okoli barke obiskovalca. Riba poštenih dimenzij se pase na zelenjavi, ki se je nabrala na barki. Lepo od nje, da nama čisti podvozje. Ko posvetim v vodo, jo prestrašim, potopi se in vrne čez nekaj minut. Celo noč lahko tako poslušava praskanje po barki. Posledice? Vesno tlači mora in sanja ogromno ribo s smoughovo glavo in sirenino plavutjo, kako se povzpenja na krov...

Zjutraj bi laguno lahko zapustila, pa se nama ni dalo. Manjana. Dan prebija za računalniki. Dve uri so baterije polne še od včeraj, eno uro dela motor zaradi gretja vode za tuširanje in v tem času se spet napolnijo baterije in potem še dve uri masince godejo. Ampak opoldne je zabave definitivno konec. Še kosilo in potem na obalo na pivo (danes že spet lepo teče po grlu). In na elektriko in (slabo delujoči) net.

Panično iščeva variante, kdaj in kam naprej. Izrišem si kar nekaj poti, nobena ne gre preko Tuvaluja. Na mojo veliko žalost. Tja vsaj še en teden ni možno pluti. Vprašanje, kako bo kasneje? Pogledam še, kaj pravi meteo-mag Bob. Hmm... Za ta teden odsvetuje pasaže. Preveč vetra in preveč vala, pravi. In tako malo riševa po zaslonu in seštevava in odštevava milje. In dodajava čas za ogled otokov. Rezultat? Izračunava, da imava do novega leta čas le za pot do Filipinov. Kaj bova v Pacifiku ostala tudi naslednje leto? Kaj ne bova pustila barke v Maleziji? In se mastila po odličnih

indokinskih restavracijah?

*vstajava zelo zgodaj: ta fotka je npr. nastala ob 6,40 uri ...
no, kaj je po mavrici, se itak ve :) žal bil samo majhen
pršič dežja*

30. julij 2014, sreda

Santo

Z jutranjo plimo izplujeva. Ker jo je tokrat malo več kot zadnjič (kak dan preko spring high tide je danes) in predvsem, ker sva si z dingijem ogledala, kje je koralna glava v prehodu in jo tokrat uspešno falila, je bilo pod kobilico ves čas vsaj meter vode. In ko smo že pri vodi, do Lungavilla je narediva 200 litrov in potrošiva pet litrov goriva. Pa računaj Tonček, po čem je voda sredi morja. Spet se sidrava pred Beachfront resortom. Za naju je to najboljše sidrišče, vsaj glede ponudbe na obali in možnosti enostavnega odšpanciranja v mesto.

In odšpancirava. In prišpancirava. Na parado. Danes je Independance day. Vanuatu je svoboden že celih 34 let, Slovenija šele 23 let. Toliko ljudi na kupu tukaj še nisva videla. In jih verjetno tudi ne bova. Kot da bi bil cel otok v parku in spremljal (politične) govore in (vojaško) parado. Midva sva tudi tam. Pa nekako ne razumem, zakaj bi to počel v Vanuatuju, če še v domovini tega nikoli nisem. Politični govori so za moj okus še bolj dolgočasni kot maše (je pa res, da nimam kaj prida izkušenj niti z enim, niti z drugim).

No, midva bova od parade uporabila le štante s hrano in pijačo. Vendar! Ni piva. Nikjer. Plan B, to je jasno kot beli dan. Odideva iz parka in v prvo oštarijo. Ok, ta je zaprta, greva dalje. Uf, tudi ta je zaprta, dan neodvisnosti. Kaj pa dalje? Zaprto. Dobro, ne me basat! Greva pa h Kitajcu, ta je pa sigurno odprt. Nak, ni! Kaj pa hoteli ob cesti? Odprti, samo ne pa tudi restavracije v hotelih, te so zaprte. Kavelj 22? Skoraj. Končno najdeva edino odprto restavracijo. In končno že vsa obupana in dehidrirana lahko potolaživa svojo žejo. Two beer please. And after five minutes another two beer please. Tokrat je kelner dobro razumel eksaktno navodilo.

Vrag odnio šalu! Hiter šoping (nekaj kilogramov) odličnega mesa in postanek na tržnici in v taksi in domov. Popoldne na dan neodvisnosti je čas za delo. In mirno pitje piva v edinem lokalu na Santu, kjer imajo točeno pivo. In dobro hrano. In hiter internet. In prijetno kelnerco Gino. Beachfront resort, ponovno. Delava, pije in jeva. In popoldne je hitro mimo.

In še vedno ne veva, kaj bova jutri. Klirala-aut? Kam? Solomoni ali Marshalli? Morda bi klirala le za otočje Torres? Ostala tukaj in čakala na boljše čase? Orakelj bi potreboval, da bi to vedel. Pa tukaj ni nobenega...

Vanuatu ima očitno tudi nekaj vojske

ko sva prišla na proslavo, so bili ves čas samo govori

dvigovanje zastave je trajalo kar nekaj časa

samo godbeniki so igrali ob dvigovanju zastave svojo himno, petja ni bilo nobenega!

nekateri so si zapičili zastave kar v glavo

tudi policistke imajo

ogromno stojnic je bilo s prehrano in lokalnimi/normalnimi cenami !

na stojnicah tudi sladice; med drugim torte v barvah vanuatske zastave

večina trgovin je bila danes zaprta! kitajci so itak samo šefi; zaposleni domorodci pa na praznik ne delajo

ljudje so s seboj prinesli pletenice na katere se je posedla/polegla vsa družina

danes so prodajali na marketu tudi flying foxe - 1 kom 300 vatujev, manjši po 200

menda jih kuhaš kakšno uro, potem pa spečeš in so menda the best ... no, nekako nisem kupila živali s petimi prstmi, da bi jo potem kuhala :(.... nekako ne bi mogla

31. julij 2014, četrtek

Santo

Alea iacta est. Klirava se za Marshalla. Jutri izplujeva. No, da ni vse tako enostavno poskrbi duty free gorivo. Pripada nam, vendar najmanj 200 litrov. Midva ga pa ne potrebujeva toliko. Kaj sedaj? Plačati 200 litrov po brezdavčni ceni ali kupiti kolikor potrebujeva po dnevnih cenah. Izkaže se, da je subvencij toliko, da smo že s 140 litri na konju. Tudi, če ostanek podariva. Vendar. Veter se je dvignil in na pomolu je precej bumpy. Jutri zjutraj bo bolje, upam. Zmeniti bi se moral s Samom, da se lahko zjutraj priveževa, pa ga ne morem nikakor dobiti na telefon. Torej bova priplula kar po balkansko.

Spotoma srečava Paula s kanistrom nafte. A-ja-ja-jaaaah, Paul, kaj mi nisi včeraj rekel, da rabiš to robo. Jaz pa ne vem kam bi z njo. Pa se hitro zmeniva, da jo jutri še vedno rabi in se tudi hitro zmeniva, da mi jo plača z avstralskimi dolarji. Sploh fino. Potem še malo v šoping. Tržnica tukaj je spet lepo založena, čeprav danes letečih lisic ni več naprodaj. Kupiva še nekaj malenkosti po trgovinah in ob enih sva na pivcu pri Gini. In ob pol treh končno na barki. Najprej sva se mislila prestaviti na nasprotno stran preliva, na boje, pa se je veter čudežno umiril in nama tukaj ni hudega. Mislim, da je potegnil iz take smeri, da je na obeh koncih enak šmorn. Le, da je tukaj ceneje. Kakorkoli, jezero to ni več.

se vidi, da je ta roža v naravnem okolju